

המשך לפרשת: תולדות.

–הגדולה עד מאוד”... שהרי כל העולם אינו אלא ככיסוי קדידה לגיהנם...

סיפור נאה הוא, אבל ליקחו מוחה את בת הצחוק מן השפתיים.

לאותו מלמד ארע דבר נורא, שקשה כל כך להזהר ממנו. היתה לו טעות קטנה, התחלפה לו ד’ ב-ר’.

כתוצאה מכך, שינתה המלה משמעות, ועימה - כל הפסוק כולו. ומתעוררות תמיחות, ומוצאים "תירוצים", וכבר נבנית "מערכה" שלימה, "חבורה" כהלכתה, והכל על בסיס תוהו, הכל מושטת על טעות ועיוות... איך זה קורה? הבה נסביר זאת:

בספר "שומר אמונים" מבואר, כי הבורא יתברך יצר את עולמו בבחינת טוב ורע. כלומר, כל דבר אפשר לעשותו כמצווה או כעבירה. לאכול בברכה תחילה וסוף, ומתוך כוונה לבריאות הגוף כרצון הבורא, הרי זו מצוה נעלה. עבודת ה' תמה. לאכול בלא ברכה ולשם תאוה, הרי זו עבירה.

על דרך זו ניתנה לנו גם התורה, תורת חיים, ועם כל זאת: "וזאת התורה אשר שם משה, זכה נעשית לו סם חיים, לא זכה - נעשית לו סם המוות" בר מינן, וכבר אמר הקדוש ברוך הוא למשה: "כתוב, וכל הרוצה לטעות יבוא ויטעה!" והרבה פסוקים ומדרשים ומאמרי זוהר יש שהם סתומים וחתומים, "וכל זה הוא בחינת הבחירה. כי דבריהם הקדושים כגחלי אש, ולבם היה פתוח כפיתוחו של אולם, ולא היה שום נפתל ועיקש בדבריהם כלל מעולם, רק דבריהם מכוסים בדרך הרמז". עד כאן דבריו.

הדברים נאמרים על רקע ההתלות ב"פסקי הלכה" מגמתיים בעניינים שונים, בהם ניכר שהכותב ירה תחילה את החץ ולאחר מכן סימן סביבו את העיגול. בתחילה "קבע" את הדין, ואחר כך חתר להצדיקו. זו אינה כפיפות להלכה. זו הכפפת ההלכה! ויתכן שיכתבו קונטרסים ויפלפו פלפולים, ויש לבחון האם אין תחילתם ב"חררה" וסופם בגיהנם פתוח...

דרך אחת יש, סלולה ובטוחה. דרך המלך, המבטיחה שלא תהיה תורת כל אחד בידו, ושלא תהא האמת נעשית עדרים עדרים, כמליצת חז"ל על תקופתינו, תקופת עיקבתא דמשיחא. התורה והבנתה הבהירה ואורח ההלכה הסלולה מסורים בידינו מדור דור, ויש לפנות אל מעבירי השמועה גדולי התורה שבדור, ו"אורח צדיקים כאור נוגה הולך ואור", ולאורם תהיה דרכנו מאירה ונכונה!

שיחת מוסר שנאמרה בהיכל ישיבת "חכמה ומוסר" ע"י מורנו ראש הישיבה והכולל.

<div></div>	<div></div>
השיחה נאמרה בהקשר לספר "שערי תשובה".	
שער ג פרק: נב.	

יום הגמ' מביאה שאין פורענות באה לעולם אלא בשביל עמי הארץ. ספרתי לכם לפני כמה ימים, הטילו מיסים שעשו כתר של המלך ובסוף ברחו. בסוף נשאר ת"ח אחד ושמו עליו (הכובס) והוא ברח והורידו את המיסים. כל עוד שהיה עמי הארץ היה גזירה של מיסים, נגמרו עמי הארץ, גמרנו, לא צריכים לשלם. נגמר העסק, למה? כי לא היה על מה לחול. וזה חל עליהם. אתם יודעים מה זה עשרים אלף פצועים מיום שהתחילה האינתיפדה. כל אלה יש להם קצבאות לנצח. וארבע מאות ושלוש הרוגים - היה זה מספר ישן נושן.

הגמ' מביאה שאין פורענות באה לעולם אלא בשביל עמי הארץ. ספרתי לכם לפני כמה ימים, הטילו מיסים שעשו כתר של המלך ובסוף ברחו. בסוף נשאר ת"ח אחד ושמו עליו (הכובס) והוא ברח והורידו את המיסים. כל עוד שהיה עמי הארץ היה גזירה של מיסים, נגמרו עמי הארץ, גמרנו, לא צריכים לשלם. נגמר העסק, למה? כי לא היה על מה לחול. וזה חל עליהם. אתם יודעים מה זה עשרים אלף פצועים מיום שהתחילה האינתיפדה. כל אלה יש להם קצבאות לנצח. וארבע מאות ושלוש הרוגים - היה זה מספר ישן נושן.

כל אלה - המשפחות שלהם מקבלות קצבאות לנצח. אתם יודעים איזה הון תועפות זה, תכפילו, תקח עשרים ושלוש אלף על חמש אלף שקל לחודש, עשרים וחמש כפול חמש אלף, כמה זה? ולפצוע הם נותנים מכונית, ומחזיקים לו ביטוח, ויש לו הטבות בכל העולם וכי' הוא עולה להם... אני יודע שאלה של משרד הבטחון הוא עולם להם חמש עשרה אלף בחודש, ואני הבנתי שכל הנפגעים נחשבים כמו חיילים, יוצא 115 מיליון כל חודש, וזה בזול. יום בית חולים עולה יקר, והנפגעים האלה מי יודע כמה יושבים בבית חולים. 100 פצועים במכה אחת במחנה יהודה. בית חולים שלם מתמלא מזה. הבייח כולו עובד רק על הטרור.

ממצא את המסתתר

לפרשת	תולדות
<p>ללא פוסים</p>	
<p>מצא 18 מילים בתפזורת. במאיון, במאוך ובאלכסון.</p>	<p>מצא מימרה מסתתרת .</p>
<p>צ פ ד כ ל ה ד פ ע</p>	<p>פ ז ל י ש י ש י ש י ש י</p>
<p>ל פ ד ע ה ל ד ג ל</p>	<p>כ צ ל א י ל ו פ</p>
<p>ק ב י מ י ו י פ ר</p>	<p>צ ל ה צ י מ ל פ</p>
<p>ד ד ל ר ל ג פ נ ל</p>	<p>ל ט ד א ל ש פ ע צ</p>
<p>פ ל צ פ ח ל ר ד ג</p>	<p>ג פ ל צ ז ה ק ב ר</p>

טל	משמני	עשו
עזים	פדנה	ארם
מצבה	אשכל	זרעך
חמדת	קללתך	חלקת
גדלה	מרה	חרבך
דגן	תירש	רבקה

האם מצאת את המשפט:

כל אדם שיש בו דעה, כאילו בית המקדש נבנה בימיו

מאת : ברכות כג עא

<div></div>	<div></div>
בס"ד <i>אסונין חאפוטא אסות:</i> קח פסק זין...	
הבוקר/ צהרים/ערב ?	
<i>א סת א יו ח?</i>	
בישיבת 'חכמה ומוסר' שכונת בנה ביתך רח' התאנה 2 רכסים. בנשיאות הרח"ג אברהם טוויל הכהן שליט"א ראש הישיבה.	
לפרטים : הרב נתנאל ירב, טל': 7124735 - 052.	
<i>• שפתות האירוח איוצרות רק לכוויקס.</i>	
בימי שני מדי שבוע מתקיים שיעור מפי ראש הישיבה שליט"א בשעה 19:45 בבית הכנסת הלבן ברח' אברבנל, בקיפת חיים מערבית.	
בכל יום שני בשעה 20:15 מתקיים שיעור תורה בביהכ"ס "נצר יעקב" ברח' טרניוובסקי 9, קרית בנימין קרית אתא. ע"י אחד מרבני הישיבה.	

במצאה

הגאון רבי ישועה בסיס זצ"ל מתונים.

שני מעיינות מים היו בעיר תונים, בירת תוניסיה. האחד מהם בשכונה היהודית. פעם התייבש המעיין בשכונה היהודית, ואדם אחד קרא לבנו, לקחו בידם דליים והלכו לשכונה המוסלמית לשאוב מבארה. הגיעו לכאר ועמדו בתור לשאיבת מים. הגיע פרח ערבי, העיף את כובעו של הילד וכיבדו במכה הגונה באמרו: "שתאכת בוך וזדךך" לאמה: "מכת אביך ואבות אבותיך!"

היה זה מנהג נפוץ בתונים לפני כמאתיים שנה, שכל מוסלמי שפגש ביהודי "כיבדו" במכה על ראשו ובאמירת הפתגם המשפיל. כאשר פנו היהודים אל רבם הנערץ, הגאון רבי ישועה בסיס זצ"ל וקבלו בפניו על ההשפלה, ענה להם: "בטוחני שהמנהג יבוטל בקרוב".

כשהילד הוכה, פרץ בבכי: "אמא, הוי אמא!"

פנה אליו הקאדי שעבר בסמוך, ושאל: "הרי אביך עומד לידך, ומדוע קראת לאמך הנמצאת בביתך?"

ענה הילד בחכמה: "לא לאמי קראתי, אלא לאם האומה, לשרה אמנו.

שאלתיה: למה נתת את הגר לאברהם אבינו, וממנו יצאה האומה הישמעאלית המציקה לנו כל כך! אחריותך היא, ומחובתך להתפלל ולהעביר את החרפה!"...

נהנה הקאדי מתשובתו, והורה לבטל את השפלת ה"שתאכה", וליהודים היתה הרווחה!

<div></div>	<div></div>
הלכות: על איזה הצלה מברכים 'שעשה לי נס' ועל איזה מברכים 'הגומל'.	

א. על איזה הצלה מברכים 'שעשה לי נס' ועל איזה מברכים 'הגומל'. המשך.

אופן ד: ובכל אותם ציורים ודוגמאות שהבאנו לעיל, אם היה באופן שראה את הסכנה ההולכת ומקרבת אליו, ובדרך טבעית מצויה מילט נפשו ע"י מנוסה משם או הכנסו למקום מוגן וכדו, ולא ניזוק כלל.

וכגון, ראה חיה טורפת נחש ועקרב מתקרבים לעברו, רוצחי נפשות מכוונים אבנים או כלי יריה לעברו, רכב השועט לעברו, ובדרך טבעית מצויה הסיט עצמו לצד או שמצא מחסה ומסתור, או אנשים אשר סביבו שהיה בידם האפשרות להבריח או להרוג את אלו הרוצים להורגו עשו כן.

בכל אלו והדומה להם אינו מברך לא הגומל ולא שעשה לי נס, אלא יודה להשי"ת באחד מהדרכים דלהלן (אופן ו).

אמנם אם הימלטותו מהסכנה אשר היתה קרובה אליו היה בדרך של השגחה פרטית גלויה שהזמין לידו בורא עולם, אף על פי שלא היה כלל שינוי בטבע, בזה נחלקו שני הזיעות בשו"ע הכא (כמבואר בביה"ל ד"ה ויש חולק), וכמסקנת השו"ע מברך 'ברוך שעשה לי נס במקום הזה' ללא שם ומלכות, אך ברכת הגומל מברך בשם ומלכות.

ואם הימלטותו מן הסכנה היה בדרך מופלא ביותר עד אשר גם בנ"א אשר אינם מאמינים בהשגחה פרטית מעידים כי ראו בזה אצבע אלקים, הרי זה מברך גם ברכת שעשה לי נס במקום הזה בשם ומלכות.

אופן ה: וככל החזיון הנ"ל הוא גם לענין הנמצא במצב אשר כרגע אין מי שמאיים על חייו אבל שהותו במצב זה בלי הצלה תקפד את פתיל חייו.

וכגון הנמצא במקום שאין לו אכילה ושתיה, או הנמצא במקום שמשתוללת דליקה, וללא הצלה להוציאו משם הרי הוא בסכנת מות, וכן המסתבך בגלי ים סוערים או במים עמוקים בסכנת טביעה, וכל כיוצא בזה.

ודינו כפי שנתבאר לעיל (אופן ד') מתחלק לג' אופנים. א. אם הצילו אותו או הציל עצמו באופן טבעי מצוי, אין מברך כלום. ב. ניצל בדרכי השגחה פרטית גלויה, וכגון שבדרך כלל אין אנשים בסביבה, אך בחמלת השי"ת עליו נזדמנו לשם אנשים אשר ראוהו במצוקתו והצילוהו, מברך הגומל, וברכת הנס בראית המקום מברך ללא שם ומלכות. ג. אם הצלתו בדרך מופלאת ביותר הנראה לעין כל כאצבע אלקים, מברך גם על הנס.

אופן ו: מי שהיה בדעתו להיות במקום מסויים, ואירע לו עיכוב או אונס כלשהו ולא הגיע ליעדו, ואח"כ נתברר כי בחמלת ה' עליו היה להצילו ממות, כי במקום ההוא היה סכנת מות או מות ממש, אין מברך לא הגומל ולא על הנס.

ובכלל זה גם הנמצא במקום מסויים, ואח"כ נתברר שלאותו מקום היה אמור להגיע רוצח כדי לפגוע בכל מי שנמצא שם, אלא שבחסדי ה' אירע לרוצח עיכוב או אונס או שתפסוהו לפני שהגיע לשם.

ולא זו בלבד אלא גם אם נפל על ידו אבן כבידה או קורת עץ או ברזל שיש בה כדי להמית, ובחמלת השי"ת עליו לא פגע בו אלא נפל לצידו, ולא היה זריקת האבן והעץ וכדו בכוונה כדי לפגוע בו, אלא נפל בשגגה מידי אדם או ע"י רוח חזקה, אינו מברך לא הגומל ולא על הנס, ובכלל זה גם כשנפלט בלי כוונה חץ מות מכלי יריה ובחמלת השי"ת עליו לא פגע בו אלא עבר לצידו, וכן שהלך ברחוב או שנסע ברכב, ושלא בכוונה כמעט ופגע בו רכב באופן מסוכן ביותר, וכל כיוצא בזה.

ובכל אלו אינו מברך אף על פי שזמן מועט לפני כן היה עמידתו או ישיבתו באופן שהמיפגעים הנ"ל היו פוגעים בו ומסכנים חייו, אלא שבחמלת השי"ת עליו הזיז עצמו ממקומו, ולאחר זמן מועט ראה חסדי השי"ת עליו שבמקום שהותו מקודם נפל מיפגע אשר היה קופד פתיל חייו אם היה נמצא שם, מכל מקום אינו מברך לא הגומל ולא על הנס.

אלא על כל המאורעות האלו תיקנו לנו חז"ל לומר בברכת מודים 'על ניסך שבכל יום עמנו וכו', וברכת הגומל חסדים טובים, ויכוין בהם מעומק לבו ויודה וישבח להשי"ת על השגחתו הפרטית עליו.....

ההמשך יובא בעוד כשבועיים אי"ה.